

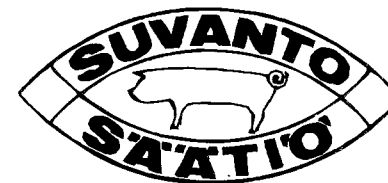
SUVANNON

SEUTU

SUVANNON YMPÄRISTÖN
KOTISEUTULEHTI

LÄMMINTÄ
JUHANNUSTA!

N:o 4 • 1997
K E S Ä K U U

Riiskan kansa-
koulukuva vuo-
delta 1937, opet-
tajana Toivo Vä-
hämäki. Kuva on
Jorma Tatin.

TOIMITUKSEN TUOLI

Muistathan pitää lehtesi osoitteen ajantasalla. Ilmoita osoitteenmuutokset postitse tai puhelimitse toimitukseen.

Hyvää kesää, suvannonseutulaiset! Kevät on vierähtänyt jo keskikesään, kohta on juhannusjuhlien aika. Siitä on enää reilu kuukausi Sakkolan pitäjajuhlamatkaan Kannakselle, Gromoon.

Juhlatoimikunta ja matkatoimistot ovat parhaansa mukaan valmistelleet matkaa, ja toivoo vain sopii, että reissu sujuu ilman suurempia mutkia. Seuraavassa numerossa, joka ilmestyy heinäkuun lopussa juuri juhlien alla, Hannu J. Paukku on luvannut kirjoittaa tarkempia ohjeita matkaan lähtijöille.

Tässä numerossa liikutaan niin van-

hoissa muisteluissa kuin nykypäivän tapahtumissa. Yksi vunukka sakkolaisten jälkipolvea on päästänyt mielikuvituksensa vauhtiin koulupojan keissäisissä tunnelmissa - hänen tarinointiinsa voivat samaistua varmasti monet jo ikäihmisiksi ehtineet: vastaavia "tutkimusmatkoja" luontoon on varmasti itsekukin tehnyt lapsuusvuosi-

na. Seuraavassa numerossa toinen vunukka esitelmöi Sakkolasta. Koulutyön kokoama tietopaketti on hyvää kertausta Sakkola-tietouteen.

Tapaamisiin pitäjäjuhlilla! -MRT

**Myytävänä
Raja-Karjalan
KANSALLISPUKU
koko 42-44, uusi.
Olkainhame, kirjonta
olkapäillä puserossa,
pitkä viitelöity vyö,
kirjailtu päähine sorokka.
Hinta 5 900,-
Puh. 02 - 566 774,
iltaisin 565 015.**

Sakkolankin vanhaa rakennuskantaa kartoitetaan

Suomen Kulttuurirahaston apurahan turvin on arkkitehti Markku Mattilan työryhmä kartoittamassa Vuoksen pohjoispuolisia kohteita, joissa Sakkola on mukana. Kartoitus keskittyy vanhaan suomalaiseen asuinrakentamiseen, pihapiireihin ja kyläkokonaisuuksiin.

Kotipaikoillaan käyneet tietävät parhaiten, mistä kyseisiä kohteita löytyy. Työryhmä tarvitsee tietoja paikoista, joissa kannattaa käydä: esimerkiksi Pannusaaren ja Harapaisten kylät olisi

kartoitettava. Mikäli tiedossa on muuta, ottakaa yhteys kartoitustyössä mukana oleviin

Sari Kivimäki, p. 09 - 278 1818, Marinkatu 17 A 6, 00170 Helsinki, tai Mikko Jalas p. 0400 - 992950, fax 09 - 2783290.

Kartoittajien kesäkuinen matka suuntautuu Antreaan, Jääskeen, Kaukolaan, Kirvuun, Käkisalmeen, Käkisalmen maalaiskuntaan, Metsäpirttiin, Pyhäjär-

velle, Räisälään, Sakkolaan, Vuokse- laan, Vuoksenrantaan ja Äyräpähän.

Kerätyn materiaalin avulla valitaan Suomessa projektin kannalta arvokaimmat kohteet. Kiinnostavimmat kokonaisuudet dokumentoidaan mitaamalla ja valokuvaamalla paikan päällä, ja myös mittapiirrustukset tehdään. Mahdollisesti seuraavana kesänä on Kannaksella mittausteleiri, kertovat Jalas ja Kivimäki Karjala-lehden haastattelussa.

PULAKAN SUVUN KESÄTAPAHTUMA

on sunnuntaina 27.7.1997 klo 12 - 18 Nokian Siurossa Knuutilan kartanon väen- pirtillä.

Tilaisuudessa on mahdollisuus ruokailuun 40,- markan hintaan hengeltä, viime- vuotiseen tapaan. Toivomme tilaisuuteen runsasta osanottoa!

Ilmoittautumisen 8.7.1997 mennessä puh. 03 - 213 2190 Maria Pirhonen, Kortelahdenkatu 15 A 18, 33210 Tampere.

Hallitus

PAUKUN PALSTA

Kiitän Juha Kuismaa ansiokkaasta kirjoitukses- ta Suvannon Seudun vuo- den ensim- mäisessä nu- merossa. Olen hyvin

pitkälle samaa mieltä Kuisman esittämistä asioista. Huoli sakkolalaisen perinteen säilyttämisestä on aiheellinen. Säätiön tehtävänä on jatkuvasti vaalia sakkolalaista ja karjalaista kulttuuriperinnettä. Miten sen parhaiten teemme, siihen on vaikea antaa yksiselitteis- tä vastausta.

Olen varma siitä, että karjalai- nen perinne jatkuu vielä pitkään sen jälkeen, kun viimeinen Sak- kolassa tai vuonna 1947 Pariisin rauhassa vahvistetun valtakunnan rajan tuolla puolen syntynyt karjalainen on päättänyt maallisen vaelluksensa.

Itse olen kymmenkunta vuotta sodan päättymisen jälkeen synty- nyt puolikarjalainen syntyperältä- ni, mutta silti mieleltäni olen var- masti karjalaisempi kuin moni siellä syntynyt. Olen pyrkinyt il- man minkäänlaista kiihkoa tai painostusta siirtämään karjalaista perinnettä ja ajattelutapaa omille lapsilleni, jotka mitä ilmeisimmin ovat sen omalla tavallaan omak-

suneet.

Lapseni ja veljeni lapset ovat peruskoulun ala-asteella aivan it- senäisesti ja ilman mitään painos- tusta tai kehotusta pitäneet esitel- miä ja tehneet pieniä tutkielmia Sakkolasta, sakkolaisuudesta ja kotiseutumatkoista Karjalaan. Mielestäni jokaisen karjalaista sukujuurta olevan velvollisuus on siirtää perinnettä tuleville suku- polville. Se ei kuitenkaan saa olla mitään pakkosyöttöä, vaan mie- lenkiinnon herättämistä ja tietojen antamista.

Sakkolalaisen kulttuuriperinnön säilyminen on hyvin pitkälti kiin- ni yksityisistä ihmisistä ja heidän aktiivisuudestaan. Säätiön mah- dollisuudet ovat rajalliset, mutta jatkuvasti pyrimme tekemään kar- jalaisen kulttuuriperinnön tallen- tamista. Paljon enemmän luonnol- lisesti voisimme tehdä, mikäli ta- loudelliset resurssit olisivat riittä- vät.

Mielestäni Sakkolasta on yleis- sellä tasolla kirjoitettu kohtuulli- sen kattavat historiat, sillä mikään teos ei koskaan voi antaa täysin tyhjentävää vastausta kaikkiin esille tuleviin kysymyksiin. Mut- ta paljon tietenkin olisi vielä teh- tävissä. Varsinkin yksittäisten ih- misten historiaa on paljon hajal- laan useiden ihmisten ajatuksissa ja muistoissa. Miten saisimme ne kaikkien tietoisuuteen? Mielestä- ni Suvannon Seutu -lehti on se areena, jonka kautta nämä tiedot saadaan kaikkien ulottuville.

Jokainen karjalainen voisi kir- joittaa tai kertoa ääninauhalle tai

videolle vaikkapa sukunsa tarinan tai jonkun yksittäisen sakkolalai- sen ihmisen tarinan ja lähettää sen Suvannon Seutuun. "Jokainen ih- minen on laulun arvoinen", lau- laa Veikko Lavi. Itse olen sitä mieltä, että jokainen ihminen on myös lehtikirjoituksen arvoinen.

Ei pidä ajatella, ettei minun tari- nassani ole mitään arvokasta. Reippaasti vaan jokainen kynä käteen ja kirjoittamaan. Lehden toimittaja ei varmasti kaikkia jut- tuja voi julkaista, mutta jokainen kirjoitus jää arkistoon tulevien historiantutkijain lähdeaineistok- si.

Ajatus Sakkola-museon ja arkis- ton luomisesta on mielenkiintoi- nen. Meillä on jo tällä hetkellä säätiön käytössä pienehkö arkis- tohuoneisto ja kohtuullisen run- sas materiaali Sakkola-tietoutta, mutta sen järjestäminen on jäänyt varojen puutteen vuoksi suoritta- matta. Tärkeintä ei ole tässä vai- heessa historiallisen perinteen jär- jestäminen kaikenkattavaksi kir- jaksi, vaan sen kokoaminen ja tal- lentaminen. Aineistoa tulisi saada kokoon sen varalta, että Karjalas- sa syntyneitten jälkeen tulevat polvet kiinnostuvat sitä järjestä- mään.

Hannu J. Paukku

Suvanto Säätiön
valtuuskunnan puheenjohtaja

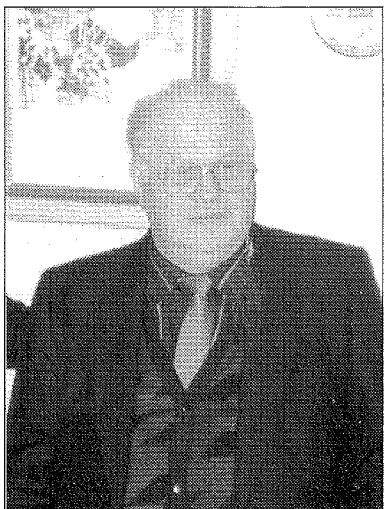
Tilaa sinäkin Suvannon Seutu - omaksi tai lahjaksi!
Vuosikerta vain 80 markkaa - kahdeksan numeroa kotiin kannettuna.

VUOSIA TÄYTTÄNEITÄ

80 vuotta täytti 16.5.1997 Ester Lopenen Lempäälässä. Hän on omaasukua Räikkönen, ja kotikylänsä oli Sakkolan Kiviniemi. Harrastuksena ovat pyöräily, jumppa ja käsityöt.

Ester Lopenen on Suvanto-Säätiön hallituksen jäsen.

70 vuotta täytti 11.4.1997 Aarne Johannes Huuska Punkalaitumella. Hänen kotikylänsä oli Sakkolan Röykkylä.

75 vuotta täytti 13.5.1997 Lahja Tyrväinen, omaasukua Karvanen, Kivijärvellä. Hänen kotikylänsä oli Sakkolan Kelja.

70 vuotta täytti 23.5.1997 Tauno Hynnä Lempäälän Moisiossa. Hänen kotikylänsä Sakkolassa oli Haparainen.

70 vuotta täytti 3.3.1997 Kauko Mylläri Punkalaitumella. Metsätoissa ympäri Suomea kierrellyt ja nuorena yleisurheilun heittolajeja harrastanut Kauko Mylläri on kotoisin Luperasta. Vanhemmat Anna os. Kukko ja Juho Mylläri.

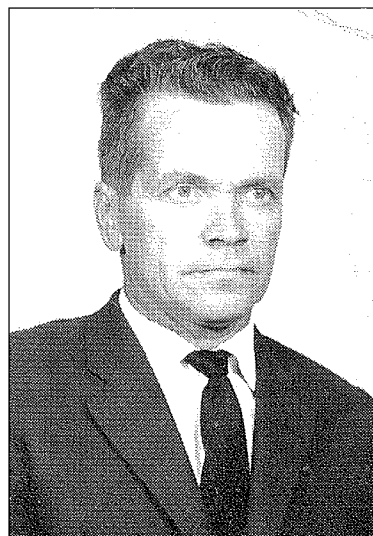

75 vuotta täytti 11.3.1997 Senja Maria Suomalainen, os. Makkara Punkalaitumella.

Senjan kotikylä Sakkolassa oli Vollossula ja vanhemmat Loviisa os. Vis-kari ja Juho Makkara.

75 vuotta täytti 6.4.1997 Einar Naskali Punkalaitumella. Sotien jälkeen 16 hehtaaria kuokalla ja kirveellä peltoa raivannut Einar Naskali on kotoisin Lapinlahdelta. Vanhemmat Aune os. Jääskeläinen ja Juho Naskali.

75 vuotta täytti 12.4.1997 Vilho Meskanen kotonaan Vilppulassa. Hän on syntynyt Sakkolan Kaarnajoelta.

Suvannon Seutu julkaisee jokaisessa numerossaan syntymäpäivät, suruviestit, perhetapahtumat yms. Kirjoita tiedot toimitukseen, liitä mukaan myös valokuva. Tiedot julkaistaan maksutta.

VUOSIA TÄYTTÄNEITÄ

60 vuotta täytti 21.3.1997 Veikko Matti Huuska Punkalaitumella. Huuska on syntynyt Sakkolan Röykkylässä. Evakkoon hänkin joutui lähtemään kaksi kertaa, ja taival toi ensin Saarijärvelle, sieltä 1947 Punkalaitumen Roukanmaahan, josta hänen isänsä osti maapaikan.

Sittemmin Veikko Huuska siirtyi isännäksi, ja on puolestaan nyt luovuttanut tilan isännyyden nuorempiin käsiin. Hän uskoo, että maatalouden alon pohjan jälkeen alalla pärjää työnteolla.

Huuska pitää karjalaisuutta yllä muunmuassa kotiseuturetkillä Sakkolaan, josta on sukeutunut jokakesäinen matkakohde. Ensimmäisellä käynnillä Röykkylässä palautui tuttuja maimia mieleen, vaikkei hänellä lapsuusmaismistaan ollutkaan selvää muistikuvaa.

Punkalaitumella Huuska on toiminut vuosikymmenet urheiluseura Kunnan riveissä, ja on ollut myös kunnan liikuntalautakunnan puheenjohtajana. Myös kirkkovaltuustossa hän on ollut, niinkään osan ajasta puheenjohtajana. Laulumies kuuluu edelleen kirkkokuoroon.

Eka Karppasen merkkipäivillä onnittelukäynnillä Sakkola-Seurasta puheenjohtaja Eila Aro ja Maija-Liisa Lamppu.

85 vuotta täytti Eka Karppanen. - Synttäreitään juhlisti 11.5. Helsingin Tuula-tyttärein uuvves kois, vaikkei itse asunkin Vantaan puolel. Silloin oikein liputettiin - ei tok mui takia, voa siksi ko sattu olemaa äitiempäivä.

Tuona syntymäpäivän näin tunsin olloin ouvvon yksinäiseks. Viel määnävuonna ol Karppase Salamuoni neljäst pojast jälle kolme, nyt mie uon ainuo. Ei vainkoa; kolme vuotta nuoremp piensisko elelyö viel kans Helsingis.

Vuos takaperi - toukokuu lopul läks teält minnuu kaks vuotta vanhemp Aapo-veikko raja tuol puolel ja itse näisyyspäivä jälkeisen yönä nukku pois isoveikko Kaarlo Lappeenrannas 92 vuotta elettyvveä. Rauha heil!

Eka Karppanen

Lappeenrannassa elellyt Kaarlo Karppanen oli vielä ikämiespäivinään mukana näyttelemässä veijarikomediassa, joka esitettiin televisiossa seitsemisen vuotta sitten.

Leo Lastumäki, Esko Pesonen, Martti Pennanen sekä Kaarlo Karppanen seikkailivat vauhdikkaina sotaveteraaneina televisiosarjassa "Viimeinen koukkaus". Miehet tekivät yhtä ja toista saadakseen rahaa, että sotaveteraanien veljeskoti, lahjoituksena saatu kartano ei joutuisi pankinjohtajan haltuun.

84-vuotiaana näyttelijäntaitojaan verestänyt Karppanen kuvaili tv-työtä virkistäväksi kokemukseksi, jossa oikein nuortui. Sakkolan poika esitti sarjassa korpraali Kytöä. Jos joskus sarja saadaan mainostelevisioon ohjelmistossa uusintaan, kannattaa katsoa.

Filmikameroiden edessä esiintyminen ei kuitenkaan ollut Karppaselle ensimmäinen kokemus. Varsinaisen elämäntyönsä hän oli kuitenkin tehnyt teatterinäyttämöillä. Uransa hän aloitti Viipurin Työväen Teatterin avustajana, josta eteni ammattinäyttelijäksi. Sittemmin hän työskenteli Helsingin Kansanteatterissa, Tikkakoskella, Piekämäellä ja Haminassa. Lappeenrantaan hän asettui vuonna 1950.

KUOLLEITA

Rakas äitini **Ida Maria Inkinen**, os. Kosonen, syntynyt Sakkolan Keljassa 18.8.1911, sai iäisyyskutsun Taivaan kotiin 20.3.1997 vaikean sairauden murtamana.

Siunaus toimitettiin Huittisten kirkossa lähimpien omaisten ja ystävien läsnäollessa 5.4.1997. Raita ja Touko Lehtonen lauloivat; Niin kuin muuttolintusen tie, kotia kauas matka vie - sekä kerran kauemmin laulu riemuisin. Rovasti Eino Orpana toimitti siunauksen kertoen äidin valoisasta luonteesta loppuun asti, vaikka elämä oli ollut välillä kovinkin raskasta. Äidin saatimme havunoksilla reunustettua kujaa pitkin haudan lepoon.

Rukoushuoneella oli muistotilaisuus, jossa laulettiin virsiä. Tyttäreni Jaana ja Johanna lukivat adressit. Aino Kaunismaa luki runoja, Heli Ranta kertoi mummosta ja Ritva Viskari äidistä. Siel kaunis kannel soi, äitikin veisaa virttä uutta.

Äidistä kiittäen ja siunaten

tytär Ritva

Vilho Veikko Ollikainen, syntynyt 11.8.1923 Sakkolassa, kuoli 24.1.1997 Raumalla.

Isäni oli Ollikaisen Matin nuorempi poika Sakkolan Lapinlahden kylästä. Sotien jälkeen isoisäni asettui Saarijärvelle perheineen, johon isäkin vielä kuului. Vuonna 1946 hän avioitui saa-

rijärveläistytön, äitini Nellyn kanssa aloittaen oman taipaleensa: Urjala, Hattula, Helsinki, Kanadassakin muutamana vuosi, Norja, ja Raumalle vakiinnuttiin 1963.

Uuden Sylvi-vaimonsa isä vei vapuna 1959 vihille ja ehkäpä perushämäläinen puoliso Urjalasta rauhoitti vilkkaan karjalaispojan.

Kirvesmiehenä urakkaporukan nokkana isä perheensä elätti ja lapsensa koulutti. Lapsiakin kertyi urakkavauhtia kuusi kappaletta. Meistä lapsista ja lapsenlapsista jokainen sai kuulla vuorollaan isän tarinat Karjalan paimenkoika-ajoista Kanadan karhujuttuihin asti. Vanhempia lapsia välillä hymilytti tutut tarinat - kaikenkaikkiaan mukavia muistoja.

Karjalan murre säilyi ja karjalaisuus oli kunniansaan edelleenkin lapsilla. Nelivuotiaalta tyttärenpojalta pappa kysyi "otat sie limukkata?". "Mie otan kohvii" kuului vastaus.

Ett sillviisii.

Vanhin poikasi Reijo

Lauantai-ilta

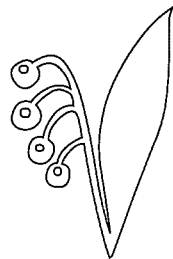
*Kissankäpälät, tervakukat,
päivänkakkarat, sinikellot,
muistatko, uneksitko? -
Kesäilta, sateen jälkeen
tuoksuva metsä,
valkeat koivujen rungot
peilailevat tyynen metsäjärven pintaan.
Käen kukunta, satakielen laulu,
saunavihta pihan penkillä odottaa kylpijää.
Kiukaan kivet henkii kuumuutta,
vesisaavin läikähcelevässä pinnassa
peilailen kasvojeni,
löylystä, hiestä helmeilevää, hehkuvaa.
Pellavaiseen liinaan kiedon
vartalonni kaaret,
oven saranat narahtaa,
pujahdan rantapolulle.
Kevyin askelin riennän rantaan,
heittäydyn Ahdin ahnaaseen syyliin
viilentääkseni vihdan intohimot
järven syleilevissä aalloissa.
Uneksien poimin polulta sinikellon,
päivänkakkaran korvani koristukseksi,
poveeni peitän suviyön haaveet.*

Martta Karvonon Olesen

Kesätunnelmaisen runon kirjoittaja Martta Karvonon Olesen Tanskansa lähettää terveisiä Suomeen, kaikille sakkolalaisille.

- Suomen juhannus on jotain erikoista, ja sen vertaista ei löydy ainakaan täältä. Juhannus on täällä Tanskassa tavallinen arkipäivä, mutta kylläkin jonkinlaisia "rovioita" siellä ja täällä.

- Tavataan Kiviniemessä elokuussa.

Löytyykö vielä luokkatovereita

- Tavoittaisinkohan kuvassa olevia luokkatovereitani vielä, kysyy Raija Yrjänä, os. Tiilikainen. Hän on kuvassa ensimmäisellä rivillä, vasemmalta kolmas. Kotipaikkansa oli Kiviniemi, Kasarmila.

Valokuva on otettu keväällä 1944 Valkjärvellä, oppikoulun kolmannen luokan päättyessä. Kuvan oton jälkeen kului reilu viikko, kun Kannaksen suurhyökkäys alkoi 9.6.

- Emme aavistaneet lähestyvää myrskyä. Olihan tämän vuoden toiminut tynkäoppikoulu niin lähellä rintamaa. Meitä oppilaita oli lähipitäjistäkin. Siirryin Viipurista helmikuussa 1944, kun siellä oppikoulut loppuivat Helsingin pajojen pommitusten vuoksi.

Raija Yrjänä arvelee, tulisiko kuvassa mukana olleista myös pitäjäjuhliin Sakkolaan? - Olisi ilo tavoittaa 50 vuoden takaa.

Kuvan lähettäjään saa yhteyden osoitteella Savonkatu 49 as. 1, 79100 Leppävirta. Puh. 040 - 512 7202

Kuvassa oli muutama tuttu

Suvannon Seudun edellisessä numerossa, 3/97, oli kannessa vanha valokuva. Hilja Nihti, omaasukua Naskali, arvelee tunnistavansa muutamia kuvan henkilöistä. Hilja Nihti asustaa nykyisin Punkalaitumella, hän on syntynyt Sakkolan Ojaniemessä 1909.

- Kuva on nähdäkseni otettu Virkinrannassa olevassa talossa.

Toisessa rivissä laitimmaisena oikealla on Helena Nihti, joka kuoli jo nuorena. Eturivin oikeanpuoleinen on Selma Tuulinen, omaasukua Luostarinen, hänen vieressään edessä keskellä on Elma Naskali. Ylärivin oikeanpuoleinen on koulun opettaja.

Onkimuistoja Hovinjärveltä yli puoli vuosisataa sitten

Kalamies tarvitsi ensiapua

Ei säästellyt Naskalin Martti paitaansa, kun naapurin pikkupoika tarvitsi varpaaseensa ensiapua. Tapaus on jäänyt iäksi mieleen, vaikka kalastajapoikakin hipoo jo seitsemääkymmentä.

ne mielen ihmeellisiin sopukoihin.

Ihmiselämä on yhä kehittyvistä tehollääkkeistä ja eteenpäin menevistä lääketieteellisistä keksinnöistä huolimatta rajallinen: kaikkien on aikanaan täältä lähdettävä.

Kun tällaisena seitsemääkymppiä lähentelevänä ukkona ajattelen mennyttä elämääni, tuntuu se vierähtäneen ihmeellisen nopeasti.

Ja kummallisesti palaavat lapsuus- ja nuoruusmuistot yhä elävimpinä tuon-

Tuntuu kuin aika kultaisi muistot: lapsuuden kesät Karjalassa olivat aina aurinkoisia ja lämpöisiä, joulupukki pikku lahjoineen täyttää totta ja talvisinkin lunta lähes kainaloihin asti - tosin ne kainalotkin olivat silloin aika alhaalla...

Olin jo pikkupoikana innokas onkija. Milloin narrasimme ahvensinttejä kotikylämme Losken läpi virtaavasta Peto-ojasta, milloin kävelimme emäntäkoulun ohi Hovinjärven hiekkaiselle rannalle lahnoja ja pulleita särkiä

saaliiksemme tavoittelemaan.

Siihen aikaan oli ruuasta pulaa, joten kalakeitto toi tervetullusta vaihtelua ruokapöytään.

Eräs onkireissu jatkosodan aikana - muistaakseni kesällä 1942 - on jäänyt erikoisesti mieleeni. Olin silloin kymmenvuotias ja veljeni Pertti runsaan vuoden nuorempi.

Ensin ongimme siitä emäntäkoulun lähettäviltä olevasta venevalkamasta, vaikka en minä koskaan siinä veneitä nähnyt, ja sitten kiersimme oikealla maantien alapuolella olevalle kaislikoiselle rannalle.

Ja sieltä ruovikon takaa sekä sen lähettäviltä tarttui onkeen isoja särkiä ihan vähän väliä...se tuntui elämältä parhaimmillaan.

Silloin se tapahtui!

Kahlasin yli polvea myöten veteen ulottuakseni kauemmaksi. Kala oli syönnillään ja pian oli kori puolillaan saalista.

Silloin se vahinko tapahtui. Järven pohjalla oli särkynyt pullo, johon tallasin ja isonvarpaani juureen tuli luuhun ulottuva haava. Veri suorastaan pulppusi siitä ja vesi lähellä värjäytyi ihan punaiseksi.

Kipu varpaassa oli kova, ja hyvät neuvot tarpeellisia.

Onneksi lähellämme oli ongella naapurimme Naskalin silloinen vanha-isäntä Martti, joka tuli nopeasti avuksemme. Hän näki, että tilanteesta oli leikki kaukana, ja repäisi flanellipaitansa liepeestä suikaleen, millä sitoi varpaan.

Kovana kala- ja metsämiehenä tunnettu Martti ei ajatellut hetkeäkään, että paitakangas oli "kiven alla" ja kangasta ei saanut kortillakaan. Auttoi silti, kun apua kipeimmin tarvittiin..

Taisi siinä minulta kiittäminenkin unohtua. Nyt se on jo myöhäistä, sillä Martti tuli elämänsä päätökseen jo kuusikymmenluvulla - lie ollut silloin jo pitkälti yli seitsenkymppinen.

Kun ensiapu oli saari, lähdimme veljeni kanssa kohti vajaan parin kilometrin päässä olevaa kotiamme. Suurimman osan matkasta Pentti kantoi minua selässään, poika oli jo silloin ihmeen vahva ikäisekseen, ja niin oli tämä vaiherikas onkimatka ohitse.

Jäi kuitenkin ainaiseksi mieleen ja tuli nyt kerrottua toisillekin. Ainakin Naskalien nuoremmalle jälkikasvulle tapaus on varmasti tuntematon. Leikitovereilleni Mantalle, Sennille ja Veikolle asia lienee tullut.

Pekka Myllö,

Hovinkylästä, nykyisin Vihdistä

Sakkolan sotainvalidit ja -veteraanit valmiina kesän juhlallisuuksiin

Sakkolan sotainvalidien ja -veteraanien kerhon vuosikokous pidettiin Tampereella 16.4.1997 Martti ja Aune Karosella. Kerhon kunniapuheenjohtaja ja Martti Karonen oli kutsunut väen kotiinsa, jossa ensialkuun kerrottiin kuulumiset kukin omilta paikkakunniltamme. Sen jälkeen päästiin kokousasioihin.

Kokousta johti Martti Karonen, sihteerinä toimi Lauri Lamppu. Edellisen vuoden toimintakertomus ja tulevan ohjelma käsiteltiin vilkkaasti mielipitein, vuoden 1996 tilit hyväksyttiin kiitoksella.

Puheenjohtajaksi valittiin edelleen Martti Karonen, varapuheenjohtajana on Risto Jääskeläinen, hallituksessa myös Aarne Naskali Lempäälä, August Viskari Lempäälä, Eeva Koironen Lempäälä, Eino Koppanen Pirkkala, Kaarlo Huuska Kangasala, Väinö Tenkanen Vantaa, sihteerinä Lauri Lamppu Valkeakoski, tilit hoitaa Aune Karonen Tampere. Tilintarkastajina ovat Laila Huuska Kangasala ja Irja Lamppu Valkeakoski.

Tulevan toiminnan saralla on suuri ja vaativa tehtävä alkanut kesä, jolloin menemme Suvanto-Säätiön kanssa juhlaan entiseen omaan pitäjäämme Sakkolaan. Pitäjäjuhlat ovat siellä elokuun alussa ja säätiön kanssa yhdessä vietämme kihupyhää Sakkolan kirkolla.

Me kerhona lupauduimme kunnioittamaan Sakkolan sotainvalidien perustamisen syntymäpäivää samassa tilaisuudessa kuin Suvanto-Säätiö juhlii 50-vuotisjuhlaansa.

Sakkolan sotainvalidien osasto on perustettu jo 55 vuotta sitten Sakkolassa Haitermaan kansakoululla. Juhlaan kuuluu havuseppeleen lasku Sakkolan sankarihauta-alueelle.

Toivorikkaina ja hyvissä tunnelmissa päätimme kokouksen - jokainen toivoen, että kesän suunnitelmat toteutuvat onnellisissa merkeissä.

Isäntäväki kestitsi kokousvieraita yllättäen. Suuri kiitos.

Päätteeksi lauloimme tietysti "Jo Karjalan kunnailla lehtii puu".

Lauri Lamppu

Sakkola-Seuralla saunailta

Keväällä 35-vuotisjuhlaan viettänyt Sakkola-Seura jatkaa kesäistä toimintaansa. Seuran sauna- ja tarinailta pidetään Karjalaisten kesäkodilla torstaina 3.7. Kesäkodille, joka on käytettävissä muutenkin koko kesän, voi mennä jo päivällä, mutta yhteinen saunailta alkaa iltakuudelta.

Omia eväitä mukaan, saunottelun jälkeen istutaan iltana kesäkodilla Jolaksessa. Johtokunta on koolla ennen saunailtaa alkua kello 17.

Muistoja Sakkolan postitoimistosta

Miksi Sakkolan leimasimessa oli lovi?

Sakkolan postitoimisto sijaitsi ennen kirkolla. Ennen Hiitolan radan rakentamista posti haettiin pitkistä matkasta. Posti ajoi Antti Haapsaari. Posti tuli usein vasta yöllä perille. Postitoimiston hoitaja oli usein hermostunut, kun huonon kelin tähden posti viipyi.

Pienenä tyttönä ollessani postitoimisto sijaitsi pappilan myllyn talossa. Toisessa päässä taloa asui mylläri perheineen, toisessa päässä oli postitoimisto, odotushuone ja toimistonhoitajan asunto. Postitoimisto oli auki klo 9-10, 12-14, 17-18, sunnuntaisin 9-10. Maailaskirjeenkantajat tulivat aamulla tuoden postin matkoiltaan ja vieden lähetevän postin kymmenien kilometrien päähän.

Karholan kylä oli tiheään asuttu. Heillä oli siellä postirengas. Vuoropäivin joku haki koko kylän postin ja vei sen jokaiseen taloon. Kiireisenä aikana jokainen sai päivän postin, kun se haettiin vuorotellen. Päivän sanomalehdet tulivat hevoskyydillä klo 15 aikaan iltapäivällä asemalta.

Postitoimiston johtajana oli leskirouva Nordström (os. Uljanof) 33 vuotta. Hän oli ollut naimisissa nimismies Nordströmin kanssa. Heillä oli poika, joka kuoli kuuden viikon ikäisenä. Nimismies oli metsästäjänä venäläisten herrojen kanssa ja sattui joitain erimielisyyksiä. Seurauksena oli nimismiehen salaperäinen kuolema.

Rouva Nordströmillä kävi usein pikukupoikia vieraana. Hän ihastui erääseen Jalmari-nimiseen poikaan ja otti tämän kasvatikseen. Hän otti suomenkielisen sukunimen Pohjanvirta, ja koulutti poikaa, joka aikuisena jäi postiin apulaiseksi. Jallella oli pehmeä ääni. Hän

toimi postissa niin kauan kunnes meni sotaväkeen.

Postitoimistossa oli myös toimistoapulaisia. Yksi apulaisista meni naimisiin, ja hänen jälkeensä ei ollut saatavissa koulutettua apulaista.

Olin lukenut ruotsia kuuden luokan edestä ja kun postinhoitaja osasi venäjää, jota tarvittiin rajaseudun postissa, pääsin sinne toimistoapulaiseksi. Palkka oli 300 markkaa kuukaudessa. Rouva Nordström oli tarkka aukioloajoista, kaikki oli minuuttipeliä. Kello 17 jaettiin asemalta tullut päivän posti. Posti suljettiin tasan kello 18.

Rahakirjeet lähetettiin siihen aikaan suljetussa kuoressa, jossa oli viidessä kohdassa lakkaa ja niihin lyötiin leimasimella sinetti.

Kun Suomi itsenäistyi, leimasimesta otettiin pois venäjänkielinen nimi. Kelloseppä Juho Jääskeläinen teki sen. Vahingossa hän leikkasi palan leimasimen reunasta, niinpä Sakkolan leimasimessa oli aina lovi.

Kiviniemeenkin tuli postitoimisto, niin että Kirkonkylän postitoimiston kohdalla paineet hellittivät. Seurakunta tarvitsi postitaloa omiin tarkoituksiinsa, ja niin postille vuokrattiin Suvannon laivarannasta Virkiltä rakennus.

Kerran tuli postiin mies Suvannon eteläpuolelta. Hän sanoi: "Hyvä postirouva, tulini hakemaan sodassa kuolleen poikani johdosta minulle kuuluvaa eläkettä." Johtaja sanoi: "En tunne teitä". Mies virkkoi: "Hyvä rouva, olen käynyt kahdeksan vuoden aikana hakemassa eläkettä, ettekö tunne minua. Kyllä minä tunnen teidät". Johtaja vastasi: "Kyllähän apinakin tuntee ihmisen, mutta ihminen ei tunne

apinaa. Teidän on todistettava henkilöllisyytenne".

Mies meni sahalle ja toi sieltä viulunsoittaja Juho Pitkäsen. Hän oli soittanut viulua johtajan nimipäiväkuksilla. Johtaja hyväksyi todistajan ja mies sai rahansa.

Elokuun viimeisenä päivänä tuli ilmoitus, että johtajalle on myönnetty eläke alkaen 1. syyskuuta. Kello 17 samassa laivassa tuli neiti Teittinen vastaanottamaan postin virkaa. He kävivät selvittämään asioita ja minä lähdin kotiin kello 18. Aamulla äiti herätti minut ja sanoi: "Älä säikähdä, jos postissa on tapahtunut jotain. Näin sellaisen unen, joka merkitsee kuolemaa." Kun menin aamulla postiin, neiti Teittinen sanoi, että johtaja Nordström kuoli illalla sydänhalvaukseen työpöytänsä ääressä. Työpöydän, jonka ääressä rouva oli ollut 33 vuotta.

Hän oli hyvin iso ja lihava ihminen. Ja hyvin täsmällinen. Valtakirjalla hän ei antanut rahaa kenellekään. Kun meille tuli eläke, täytyi minun viedä kassakirja kotiin, että äiti kirjoitti itse nimensä eläkkeen alle.

Jalle kutsuttiin kotiin. Omaisuuden otti kuitenkin itselleen vainajan sisar, Terijoen postinhoitaja. Kannaksella oli paljon emigrantteja, joten postissa tarvittiin venäjänkielen taitoa. Palvelijana oli postinhoitajalla Tyyne Vanhanen. Uudeksi postinhoitajaksi tili Anni Hiltunen.

Jäin pois toimesta ja sijalleni tuli Anni Hiltusen kymmenen vuotta nuorempi sisar.

Meeri Weisell

Sukututkimusta opetetaan

Karjalan Liitto järjestää ohjelmallisen lomaviikon 21.-26.7.1997 Runnin kylpylässä sukututkimuksen, retkeilyn ja leppoisan lomailun merkeissä.

Viikon aikana tutustutaan sukututkimuksen perusteisiin ja tehdään pieniä sukupuun työharjoituksia kurssille tuoduista aineistoista.

Oma sukututkimus on mahdollista aloittaa jo käytännössä, kiinnostuneita pyydetään siksi ilmoittamaan omien vanhempiensa kotipitäjän ja -kylän ja henkilötiedot (syntymäaika ja -paik-

ka) Karjalan Liiton toimistoon. P. 09-799 077, Partanen). Kurssin järjestävät pyrkivät hakemaan kopiot lähdeaineistosta esipolviselvitystä varten.

Viikon ohjelma sopii kaikenikäisille. Kurssilla tutustumaan myös atk:n ja internetin mahdollisuuksiin sukutut-

kimuksessa. Kurssilaisilla on mahdollisuus rakentaa tietokantaa oman suvun aineistosta tietokoneella.

Kurssin vetäjinä toimivat Karjalan Liiton sukututkija FK Kari-Matti Pii-lahti ja DI Kalevi Hyytiä.

Ohjelmassa on lisäksi retkiä Iisalmeen, Kuopioon yms. Ilmoittautumiset ja lomatuen hakeminen: Lomayhtymä p. 09 - 8870 6699 tai 09- 8870 6680, Espoo.

Evakko-oopperaa Ypäjällä

Ypäjän Musiikkiteatteri on esittänyt kesäkuun aikana mittavaa teosta, Evakko-oopperaan. Näytöksiä on vielä juhannusviikolla - viimeinen perjantaina 20.6.

Teoksen kantaesitys oli Helsingissä 1989, 50 vuotta sodan syttymisen jäl-

keen. Evakko-ooppera on Anu Kaipaisen kirjoittama lauluinen näytelmä, jonka musiikin on säveltänyt Seppo "Paroni" Paakkunainen. Näytelmän ohjauksesta vastaa professori Paavo Liski.

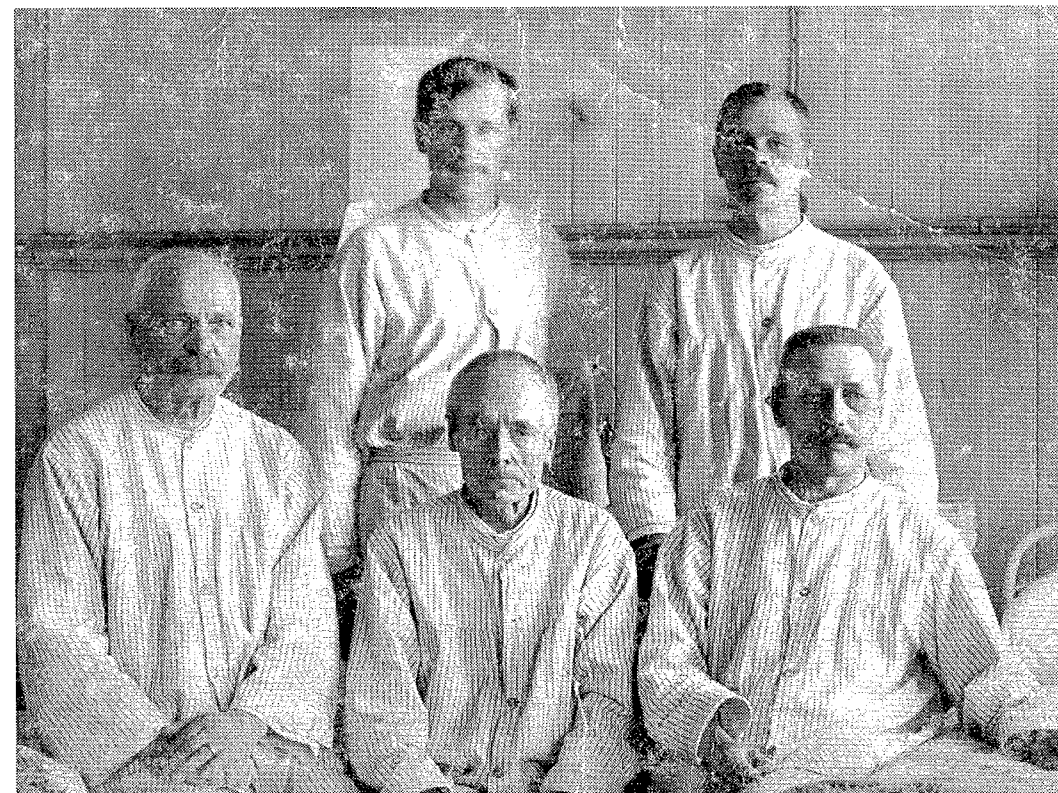
Kysymyksessä ei siis ole ooppera, vaikka nimi siihen viittaakin. Tositahtumiin perustuva Evakko-ooppera herättää katsojassaan monelaisia tunteita; kodin jättäminen ja sodan jaloista pakeneminen luovat todellista su-

rua ja pelkoa, mutta teokseen mahtuu myös iloa ja sydämellisyyttä.

Esityksen yhteydessä on mahdollisuus tutustua Karjala- ja evakkoaiheeseen valokuvanäyttelyyn, joka on koottu näytelmän esityspaikana, Ypäjän kotiseutumuseon, läheiseen vanhaan pappilaan.

Mahdollisia paikkoja voi vielä tiedustella p. 02 - 767 3154 tai 049 - 775 513.

Vapaussojureita

Vapaussojureita Viipurin sotilassairaalassa keuhkotaukolla 1918.

Kuvassa takana seisomassa, vasemmall. Emil Leinonen ja Edvart Rämö.

Edessä istuvien nimiä ei kuvan lähettäjä, Väinö Rämö, muista.

Kyllä nälkä lähti vihollisen suolakaloilla...

Kesäkuussa 1941 juna purki sisukistaan - härkävaunuistaan - sotilaita, lienee ollut lähes sata miestä. Paikkakunta jossain Itä-Savossa kolkon taipaleen asemalla. Siinä meidät jalkautettiin määränpää rintamalle.

Sota oli jo alkanut. Tehtävämme oli tiedossamme. Ollaan menossa hakemaan niitä alueita takaisin, jotka talvisodan pakkorauhassa olimme menettäneet.

Näin sitä sitten marssittiin kohti rintamalinjoja, täydennysmiehiä kun olimme. Meidät jaettiin eri yksiköihin. Rykmentti JR.48.12. komppania oli minun kohtaloni.

Ilmoitauduttuani sinne minut ohjattiin metsään, jossa konekivääri oli valmiiksi asemassa pienessä männikossa erään kannon juurella. Ei kestänyt kauaakaan, kun pienen kahinan jälkeen vihollinen irtautui. Me tietysti perässä.

Meille annettiin tehtäväksi etsiä pitkin tehdä koukkauksia ja katkaista vihollisen peräytymistie. Partioiden koko vaihteli puoli joukkueesta aina komppaniaan saakka - tilanteista riippuen. Menetykset riippuivat vihollisen vastarinnasta. Muodostui joskus rintamakin, joka kesti useamman vuorokauden. Probleema tuli silloin, kun leipälaukku oli tyhjä. Huolto ei pelannut maastovaikeuksien takia. Nälkä tuppasi päälle, ja muistakin kuin ruokatarvikkeista oli pulaa.

Eräs tällainen tapaus jäi mieleeni. Ilman huoltoa olimme useamman vuorokauden ja leipälaikut olivat tyhjä. Ruokahalut vain kasvoivat, ja vihollinen irtautui. Hetken kuluttua huomassimme, että heille tuli kiire. Tutkiesamme maastoa huomasimme vihollisen jättäneet jälkeen ruokavarastoaan. Suolattua turskaa oli isoja tammitynnyrin puolikkaita viisi kappaletta; täynnä turskaa. Siiis monta sataa kiloa.

Meille taivas aukeni, ja hyvällä ruokahalulla nautimme tilanteesta.

Mutta kohta tuli probleemia. Jano oli kova, mutta vettä löytyi riittävästi. Mutta kun ei enää jaksanut juoda. Aikaa myöten selvittiin siitäkin. Olihan kuitenkin kokemus.

Aikanaan tie avautui ja huoltajoukot olivat kohta paikalla. Se tilanne laukesi ja lepoakin löytyi siihen väliin.

Uudet kokemukset odottivat. Lumi-vaaran ja Jaakkiman kuntien alueella me etenimme. Lopussa selvisi tavoitteemme, kun Laatokan ranta alkoi hämmöttää.

Katsellessamme jostain korkealta kallion laelta kohti Laatokkaa, oli Kaukan selällä iso laiva. Pienempiä paatteja kuskasi rannasta tavaraa isoon laivaan. Mutta kohta oma tulenjohtomme oli antanut lukemat patterillemme; tuli osui lastauspaikalle. Niin hävisivät sekä pienet että isot laivat näkyvistämme.

Jossain tässä välin kulkiessamme kallioille eräästä puskasta ilmestyi eteeni vihollinen. Niin säikähti hän kuin minäkin. Olin niin lähellä ja iskin karvaisen käteni niskaan. Rukiver. Hän nosti heti kätensä pystyyn. Mies kulki meidän mukana, kunnes huoltotie avautui.

Sitten tuli henkilöauto, jossa oli kaksi upseeria. Kerroin vangistamme. He ottivat pojan kyytiin. Muistan aina tämän pojan kauhuksen, pyytävän katseen, kun tarjottiin kyytiä upseerien autoon. Heille kun oli kerrottu, että "suhna" repii korvat ja puhkoo silmät. Hän olisi halunnut olle edelleen meidän seurassamme.

Ennen Laatokalle saapumista kävelim-

me maantietä pitkin. Muistan, että erään rakennuksen seinässä luki Nivan asema. Vihollinen ampui häirintätulta laivasta Laatokalta. Erään rakennuksen pihapiirissä oli punaisesta tiilestä ulkoseinä, vuorattu maakellari. Sen vierellä oli kolme miestä. Joku heistä huusi, että tulkaa pojat tänne suojaan.

Mentyämme lähemmäs huomasin Savon jääkärien kauluslaatoilla olevan korkea-arvoisen upseerin, everstin. Hyvin toverillisesti kysyin nimeä, ja hän yhtä toverillisesti vastasi. Blik. Keskustelu jatkui ilman minkäänlaisia huomautuksia sotiaallisuudesta.

Taistelut olivat laantuneet. Tutkimme maastoa. Eräältä kallion kielekkeeltä oli työnnetty raskasta kalustoa alas rotkoon.

Kuormauspaikan jouduttua tulen alle jäi vihollisen lastaus kesken. Siellä oli etupäässä kuljetuskalustoa: autoja sekä muutakin raskasta kalustoa. Etsimme kukin itsellemme sopivaa. Kaveri löysi haitarin, minä tyydyin vain kordadiin.

Tämä operaatio tuntui loppuvan tähän. Saimme käskyn marssia Lahden Pohjan kauppalaan. Siellä sotilaskasarmialueella meitä odotti kunnossa oleva sauna. Kai saimme vielä puhtaan paidankin. Kyllä elämä oli ihanaa. Mentyäni saunaan minua odotti yllätys - meidän entinen vihollisemme, jonka sieltä kallionkolosta löysin. Hän oli saanut saunottajan vakanssin. Kuinka hän halusikaan palvella. Vaikutti siltä, että hän halusi sanoa: pelastin hänen henkensä. Tuskin hänellä oli mahdollisuutta esittää siitä minulle kuitenkaan hengenpelastusmitalia.

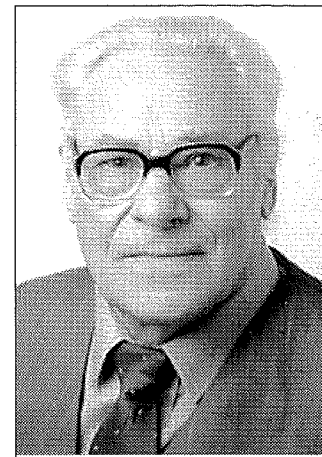
Jossain vaiheessa kävelin Kauppalaan kujilla. Avasin erään oven ja totesin paikan leipomoksi. Pitkät pöydät olivat täynnä valmiiksi leivottuja leipiä, paistamista vailla. Kokeilin uunia. Ai-

van kylmä. Lieneekö ollut kiire leipurilla häihin vai hautajaisiin, koska leivät jäivät paistamatta?

Eräänä päivänä taas totesimme olevamme junassa. Purkaus tapahtui jossain Viipurin-Pietarin välillä. Rintamalinjaan joutuessani totesin olevani elämäni ensimmäistä kertaa ulkomailla. Historiallinen tapaus. Todettuani olosuhteet niinkin ankeaksi ei juhlimiseen ollut aihetta.

Paikkakunta oli Lempaalan kunta, aivan Suomen rajan tuntumassa. Siis olimme ylittäneet rajan. Pietariin oli lyhyempi matka kuin Viipuriin. Edessä oleva näky oli pienpuustoa kasvavaa alavaa maastoa. Taustalla häämötti uhkaavan näköinen bunkkeri. Historiaa muistellen olimme Pietarin portilla, joka on vahvasti linnoitettu. Meidän edellä tulleet varoittivat meitä, ettei sinne pidä tupata.

Hyökkäysvaihe loppui kohdaltamme siihen ja alkoi asemasota, joka viimein tuntui ikuisuudelta. Siiitähän muodostui meille niin kuin ammatti. Myöhemmin tuli kyllä hankittua muita ammatteja.

Väinö Tenkanen
Vantaa

Albumien aarteita

Riiskan kiertokoululaisia 1938, opettaja Anna Kuparinen. Kuva on Tampereella asuvan Jorma Tatin albumista.

Riiskan elämää

Riiskan kylän naisten kutomakurssilaisia kuvattuna 1937. Kurssilaiset poseeraavat Martti Tatin talossa, valokuvan on Jorma Tatin omistama.

Millaisia aarteita sinulla on albumissasi? Lähetä kuvat Suvannon Seutuun muidenkin ihailtavaksi. Valokuvat palautetaan julkaisemisen jälkeen - muista laittaa palaustusosoite mukaan!

Kevättapahtumasta kohti kesää

Kevät keikkuen tulevi...Virkki-Käsityömuuseon perinteinen kevättapahtuma Karjalatalolla Helsingissä avasi Marimekon näyttelyn Tyyne-Kerttu Virkin ja Armi Ratian yhteistyön tulokista. Vieraatkin olivat pukeutuneet Marimekkoihin, ja hanuristi Juho Jakola viihdytti tulijoita soitollaan.

Alkajaisiksi kajautettiin "Jo Karjalan kunnalla lehtii puu". Käsityöneuvos Virkki toivotti vieraat tervetulleeksi ja kertoi ystävästään Armi Ratiasta -muunmuassa, kuinka he yhdessä suunnittelivat käsityöneuvokselle edustuspuvuston Moskovan matkaa varten, kun hänet oli kutsuttu sinne vierailulle lankonsa, eversti Eino Kuuselan ollessa siellä sotilasasiamiehenä.

Konsultti Väinö Purje kertoi myös omia muistojaan välittömästi Armi Ratiasta. Purje lausui lisäksi inkeriläissyntyisen runoilijan Aale Tynnin runon "Kaarisilta".

Rauno Sirkiä taituroi soittamalla useammalla eri kokoisella huuliharpuilla, joista pienimmällä oli mittaa vain 3,5 senttimetriä. Muunmuassa Jack Offenbachin Orfeus Manalassa kuulosti taidokkaalta.

Käsityömuuseon sielu, kesäkuun viidennä 90-vuotispäiväänsä viettänyt käsityöneuvos Tyyne-Kerttu Virkki on innostava ja seurallinen kertoja, ja sai vieraat viihtymään.

Varatuomari, taidemaalari ja käsityömuuseon uskollinen ystävä Lempi Hartikka lausui muistosanat Armi Ratialle ja siunasi koko joukon. Lopuksi laulettiin kaunis hengellinen laulu.

Oli mieleenpainuva tilaisuus.

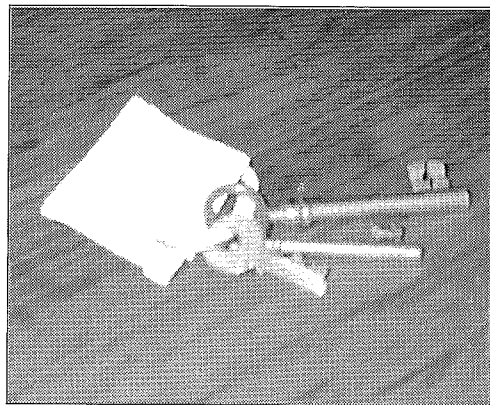
Vuokko Kuhalampi

Virkki-Käsityömuuseossa Karjalatalolla on erinomainen tilaisuus tutustua Virkin ainutlaatuihin elämäntyöhön. Nähtävänä on yli 2 000 käsityötä ja taide-esinettä sisältävät kotimaiset, Aunuksen, Eestin, Meksikon ym. koekelmat. Muistakaapa poiketa Helsingissä käydessänne.

KÄSITYÖNEUVOS Tyyne-Kerttu Virkki vietti 5.6. 90-vuotissyntymäpäiväänsä. Onnittelut vielä jälkikäteen! Kuvassa seppelöity sankari on kuitenkin juhlistavana Kertun päivillä maaliskuussa.

SAKKOLAN KIRKONAVAIMET. Rovasti Joonas Laurila sulki ovet 1944 ja lähti polkupyörällä evakkomatalle, päätyi Helsinkiin. Hän oli Sakkola-Seuran kunniajäsen.

Tällainen radiokaiutin oli Viktor Wirkin työhuoneessa olevan radion päällä vuonna 1929. Kuva otettu viestimuseossa.

Neljä polvea

Rene Juhani Koivusen kastetilaisuus vietettiin isomummon, Maria Karosen, os. Ukkosen syntymäpäivänä 6.4.1997. Isomummo olisi täyttänyt 106 vuotta - nyt kuvaan saatiin kuitenkin neljä polvea.

Kasteen suoritti kappalainen Aaro Eerola. Kastevesi oli tuotu Sakkolasta, kuvassa taustalla olevan taulun pihakaivosta. Taulun on maalannut valokuvasta Renen eno Jari Kanervisto mummonsä Liisa Karosen, os. Laamasen kodista Sipilänmäeltä.

Kuvassa mukana isoäijä Martti Karonen, tyttärensä Maire, tämän tytär Merja ja äijän seitsemän lapsenlapsenlapsi Rene kastemekossaan.

Valmistuneita

Elintarviketieteiden maisterin oppiarvon on saavuttanut Helsingin yliopiston maatalous- ja metsätieteellisestä tiedekunnasta 16.5.1997 Tiina Hannele Saatsi, omaasukua Naskali. Hänen isänsä, Pekka Naskali on Sakkolan Kirkonkylästä. Kummisetä Eino Systä Sakkolan Karholan kylästä.

Kala-Tirri jatkaa

Karjalaisen Näyttämön väkevä kansanäytelmä Kala-Tirri jatkaa esityksiään syksyllä. Kyllikki Mäntylän näytelmä ajoittuu pikkukaupunkiin Laatokan rannalle ennen vuotta 1939. Köyhä karjalainen kalakauppias tavoittelee makeampaa elämää tukkukaupan johtajana, mutta kokemustensa avulla huomaa "jotta joka ihmisellä on onni ihan erilainen".

Tiedustelut Karjalan Liitto p. 09 - 799 077.

Kultahäät

Kultahäitään viettivät Aili ja Toivo Vartiainen Juankoskella 4.5.1997. Aili on kotoisin Sakkolan Kiviniemestä, Alma ja Kaapre Pohjalaisen vanhin tytär. Kultahääparin mukana perhekuvassa komea joukko jälkipolvea.

Suojeluskunnan harjoituspäivät Riiskan koululla (kuva ylh.) Koulutustilaisuudessa Riiskan ja Petäjärven miehiä, jotka koulutettiin I Erillisen Patterin vaativiin tehtäviin. Lotat kapteeni Metsolan vieressä Ida Ukkonen, Elma Karvonen, Aino Kiiski, Emma Ukkonen, Lempi Koppanen ja Helena Jääskeläinen, os., Kuparinen. Kuvan on Väinö Rastaan albumista.

Sotavuosien muistoja

Riiskan miehiä ikuistettuna talvisodan jälkeen Imatralla (kuva oik.) He kuuluivat I Erillisen Patterin miehistöön. Elossa lienee enää muutamia kuvan miehistä, arvelee kuvan lähettäjä Väinö Rastas Punkalaitumelta.

1.-24.4.1925.
Taipaleen
patterilla.

Haparaisten koululaisia

Haparaisten kansakoululaisia, useammalta luokalta, on tässä valokuvassa, joka tiettävästi on otettu vuosien 1914-15 paikkeilla. Valokuvan toi julkaistavaksi Viljo Pitkänen Lempäälästä. Hänen äitinsä, vuonna 1907 syntynyt Rauha Pitkänen, omaasukaa Ruottunen, on tunnistanut kuvan koululaisia.

Alarivi vasemmalta Aino Ihalainen, tuntematon, Ida Kiiski, Anna Tiinus, Anna Lankinen, Helena Koiranen, Hilma Kiuru, Hilja Virkki, Emmi Lopenen, Hilma Lankinen, Aune Ollikainen.

Toinen rivi vasemmalta Tauno Kekki, Jalmari Hiiri, Toivo Ruottunen, Väinö Kuorikoski, Matti Tiinus, Väinö Pitkänen, Emil Kekki, Emil Lylander, Matti Viskari, Tyyne Lankinen, Väinö Böckerman.

Kolmas rivi vasemmalta Jalmari Hynnä, Jooseppi Ruottunen, Emilia Kekki, Hilja Helander, Emma Kerminen, Emilia Kiuru, Hilma Kekki, Aino Viskari, Lempi Kerminen, Emma Lopenen, Jooseppi Rantala.

Ylimmäinen rivi vasemmalta Armas Koiranen, tuntematon, tuntematon, Toivo Kopperoinen, Simo Meskanen, tuntematon, Jalmari Kiiski, Ville Kekki, Salomon Kallonen, Otto Kuorikoski, Eimo Böckerman ja opettaja Uuno Böckerman.

TERVETULOA PIKKUBUSSIMATKALLE

KARJALAAN mukavasti, nopeasti, turvallisesti.

-Kotiovelta kotiovelle, tietenkin (myös pyörätuolit sopivat kyytiin).

Kotikylälle tai esimerkiksi Laatokan ympäri; matkat vuosien kokemuksella.

Autoilija Pertti Suominen, p. 02 - 248 5847 tai 049 221 940

SAKKOLAN HISTORIA

Toinen, uusittu painos Sakkolan historiaa on edelleen saatavana, samoin kirja Sakkolan kylät tuvasta tupaan.

Kirjoja voi hankkia Osuuspankkien konttoreista Kuljussa ja Lempäälässä.

Kirjoja myyvät myös:

Eino Kuisma, Punkalaidun puh. (02) 767 4346

sekä Lempäälässä

Anneli Kuisma, Esteri Lopenen ja Aaro Viskari

Anneli Kuisma hoitaa postitettavat tilaukset, puh. (03)-3748

410

Sakkolan historia II maksaa 70 markkaa ja Sakkolan kylät tuvasta tupaan 110 markkaa.

Postilähetysistä peritään lisäksi lähetyskulut.

**HANKKIKAA NYT PITÄJÄTEOKSIA
- VAIKKAPA LAHJAKSI!**

RAASKAN SÄHKÖLIKE

LIIKKEEMMETÄYTTI 15.4.1997. 50 VUOTTA.

Kiitämme asiakkaitamme puolen vuosisadan aikaisesta luottamuksesta.

A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIJA

Mantereentie 199, 37500 Lempäälä

Puh. 03-373 9541

PITO-KALAASI KY

Juhla- ja merkkipäiväpalvelu Aila ja Kati Heikkilä, Tampere

Puh. 03-343 3902, 03-266 2002

VALMISTAMME JUHLANNE KOTITEKOISIN TUOTTEIN!

JÄRJESTÄMME MYÖS OHJELMAA.

SEURAAVA SUVANNON SEUTU

ilmestyy HEINÄKUUN LOPUSSA.

Sakkolan pitäjäjuhlia edeltävässä numerossa viimeiset tiedot ennen juhlatkalle lähtöä.

Lehteen nro 5/97 tarkoitettu aineisto pitää olla toimituksessa viimeistään maanantaina 30.6.

Putkiliike P. Nuora Ky

37560 KULJU

**TILAA SINÄKIN
OMA
SUVANNON SEUTU**

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆
Seuraava lehti

ilmestyy

heinäkuun lopulla.

SUVANNON SEUTU

Suvannon ympäristön

kotiseutulehti

Ilmestyy vuonna 1997 8 kertaa

Tilaushinta

80 mk/vuosikerta

Ilmoitushinnat

1 mk palstamillimetri (+alv 22%)

Toimituksen konttori ja osoite

Rautasema, 37550 Moisio

Puhelin (03) 374 8448 ilt.

Postisiirtotili

TA 359 751

Pankki

TSOP, 37500 Lempäälä

Tilinumero 522803-211955

Vastaava toimittaja

Marjo Ristilä-Toikka

Toimituskunta

Esko Kallonen

Eero Koppanen

Ritva Koski

Juha Kuisma

Hannu Pauku